



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **Karlovarský kraj**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 8. 2014, č. j. 21761/14/5000-24700-711175 a č. j. 21762/14/5000-24700-711175 a ze dne 3. 9. 2014, č. j. 22881/14/5000-24700-711175,

t a k t o:

- I. Žaloby se z a m í t a j í.
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanými žalobami, spojenými zdejším soudem ke společnému projednání a rozhodnutí, domáhal zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „správce daně“), platební výměry, ze dne 3. 2. 2014, č. j. 138596/14/2400-04702-403322, č. j. 138605/14/2400-04702-403322 a č. j. 136121/14/2400-04702-403322. Těmito rozhodnutími byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, a to do státního rozpočtu ve výši 37 982 Kč a do Národního fondu ve výši 215 232 Kč a ve výši 46 446 Kč dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových

pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“).

I. Obsah žalob

Žalobce v podaných žalobách nejprve připomněl, že důvodem pro vydání všech platebních výměrů ze strany prvoinstančního správce daně bylo údajné pochybení žalobce spočívající v porušení zásady transparentnosti zakotvené v § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném v době porušení rozpočtové kázně (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Zásadu transparentnosti měl žalobce porušit tím, že u hodnotícího kritéria „*Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků*“, jemuž byla stanovena váha 40 %, nebylo v zadávacím řízení popsáno hodnocení tohoto kritéria průhledným a srozumitelným způsobem. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány nesprávně posoudily soulad hodnotících kritérií nastavených žalobcem s ustanovením § 6 zákona o veřejných zakázkách. Domníval se, že vytýkané hodnotící kritérium naopak nastavil velmi transparentním způsobem, a to z následujících důvodů. Již ze samotného názvu tohoto hodnotícího kritéria je dle žalobce patrné, že případný uchazeč se bude muset snažit svou nabídku podat tak, aby ze všech nabídek dosahovala co největší estetické a kvalitativní úrovně dodaných vzorků. Pokud tuto skutečnost uchazeč naplní a bude nejlepší, může očekávat, že v tomto dílčím hodnotícím kritériu uspěje. Žalobce konstatoval, že postup hodnocení tohoto kritéria byl stanoven následovně: „*nejkvalitnější nabídka obdrží 100 bodů, ostatní obdrží počet bodů vzhledem k nejkvalitnější nabídce*“. Předmětem hodnocení tedy byla kvalita dodaného vzorku, tedy skutečnost, kterou lze považovat za velmi transparentní, ba dokonce zpětně přezkoumatelnou. Žalobce uvedl, že „kvalita“ je svébytným pojmem hojně používaným jak v právním řádu České republiky, tak i v běžné obchodní praxi. V tomto ohledu tedy žalobce neviděl důvod, proč by měl postup hodnocení kvality dále specifikovat či upřesnit. Ostatně, pokud by tak učinil, měl za to, že by mohl některé potenciální uchazeče odradit. Žalobce se tedy domníval, že bylo vhodné tento svébytný pojem ponechat v obecném znění, neboť každý rozumný člověk přesně ví, co si pod tímto pojmem představit.

Žalobce dále pokračoval, že sice lze žalovanému přisvědčit v tom, že žalobce nestanovil způsob hodnocení estetiky dodaných vzorků, toto kritérium je však na rozdíl od kvality již značně subjektivním a obtížně zhodnotitelným. Žalobce tak dle svého názoru jednal spravedlivě a transparentně, když stanovil bodové posouzení toliko z hlediska kvality, přičemž estetika měla jistou váhu toliko v úvahách hodnotitelů a mohla podružně hrát roli ve stanovení bodové hranice pro odlišení ostatních vzorků od toho nejkvalitnějšího. Žalobce tedy neshledal svůj postup netransparentním ani diskriminačním, a tedy ke konstatovanému porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách nemohlo dojít, neboť v zadání bylo zcela jednoznačně stanoveno, jak kritérium bude hodnoceno.

Žalobce dále namítal, že vzhledem k charakteru realizované zakázky (kdy ani nebyl dán komplexní režim zákona o veřejných zakázkách), tedy drobných reklamních předmětů, bylo zvolené kritérium kvality zcela postačujícím a transparentním. Žalovaný však tuto skutečnost při svém rozhodování vůbec nevzal v úvahu a ani se jí blíže nezabýval. Žalobce

rovněž poukázal na skutečnost, že i pokud by jím nastavená hodnotící kritéria byla ze strany žalovaného posouzena jako netransparentní, pak by se vzhledem k okolnostem případu bezesporu jednalo o natolik marginální pochybení, že jej s ohledem na ustanovení Rozhodnutí o poskytnutí dotace (dále též „dotační smlouva“) nelze za porušení rozpočtové kázně považovat, neboť dotační smlouva jasně stanoví, že pro porušení rozpočtové kázně lze stíhat pouze pochybení závažná.

Dle názoru žalobce žalovaný též učinil nesprávné správní uvážení postavené na právní argumentaci metodou logického výkladu tzv. důkazem opaku, kdy žalobci vysvětlil, co se rozumí závažným porušením dotační smlouvy. Při této své právní úvaze však žalovaný zcela opomenul posoudit míru případného pochybení žalobce, který nastavil hodnotící kritéria transparentním, přezkoumatelným a zhodnotitelným způsobem. Žalovaný tak provedl toliko subsumpci údajného pochybení žalobce pod jím provedený výklad, aniž se ovšem blíže zabýval reálnou intenzitou konstatovaného „pochybení“. Žalobce tak byl přesvědčen, že nezákonný postup žalovaného vyplývá z nedostatečné vůle žalovaného zabývat se specifiky případu žalobce a z přehnaného lpění na ryzi určitosti hodnotících kritérií.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud žalobami napadená rozhodnutí, jakož i jím předcházející prvostupňová rozhodnutí, zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobám

Žalovaný ve svém vyjádření k podaným žalobám shrnul dosavadní průběh řízení a k věci samé uvedl následující skutečnosti. Žalobce jako příjemce dotace prostřednictvím Výzev k podání nabídky a prokázání kvalifikace stanovil (kromě jiného) jako dílčí hodnotící kritérium „*Estetickou a kvalitativní úroveň dodaných vzorků (váha 40 %)*“. Způsob vymezení a následného hodnocení tohoto kritéria však dle žalovaného nebylo možné považovat za jednoznačný, průhledný a srozumitelný, neboť samotné srovnávací měřítko bylo nutno (bez dalšího upřesnění) posoudit jako nejednoznačně specifikované. Tuto skutečnost správní orgány hodnotily jako závažné pochybení žalobce jako příjemce dotace, které bylo způsobitelné podstatným způsobem ovlivnit výsledky konkrétních zadávacích řízení, např. předložením nejvhodnější nabídky, resp. rozsahem seznamu přihlášených uchazečů. Důsledkem takto popsaného nedostatku v postupu žalobce tak bylo porušení zásady transparentnosti jakožto jednoho ze základních principů dodržovaných při zadávání veřejných zakázek, který vyplývá z ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný dále pokračoval, že ačkoli se v předmětných případech jednalo o veřejné zakázky malého rozsahu, byl žalobce povinen zajistit dodržení této zásady, neboť z pohledu dotčené právní úpravy bylo nezbytné na něj pohlížet jako na veřejného zadavatele, kterého tíží tento zákonný požadavek, a to i v rámci dělení veřejných zakázek podle výše jejich předpokládané hodnoty.

Žalovaný se neztotožnil s žalobcem uplatněnými žalobními námitkami. Domníval se, že způsob vymezení přezkoumávaného hodnotícího kritéria, které žalobce předestřel pod bodem 7. Výzev k podání nabídky a prokázání kvalifikace nebylo možné pokládat

za jednoznačný, průhledný a srozumitelný. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že meritem přezkoumávaných případů nebylo prokázat, že žalobce učinil nesprávné hodnocení předložených nabídek jednotlivých uchazečů, ale poukázat na fakt, že v daných situacích byl žalobcem nastolen takový mechanismus zadávacích řízení, který byl způsobilý ovlivnit průběh předmětných veřejných zakázek. Žalovaný rovněž připomněl, že ani ve Zprávách o posouzení a hodnocení nabídek (včetně nedílných součástí těchto písemností) není předloženo, podle jakého klíče členové komise přidělovali konkrétní počet bodů jednotlivým nabídkám uchazečů. Pokud žalobce namítal, že nevidí důvod, proč by měl postup hodnocení kvality dále specifikovat či upřesnit, neboť pokud by tak učinil, mohl by takovýmto postupem některé potenciální uchazeče odradit, žalovaný tuto argumentaci nepokládal za přílehavou. Naopak se domníval, že přesnější vymezení dílčího hodnotícího kritéria včetně postupu jeho hodnocení mohla přimět k účasti nepoměrně větší počet uchazečů.

Žalovaný dále konstatoval, že z odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí je bez jakýchkoli pochybností rozpoznatelné, že se žalovaný podrobně zabýval jednotlivými odvolacími námitkami žalobce, které postupně vypořádal jednoznačným, určitým a přesvědčivým způsobem, který konvenuje mj. i pravidlům formální logiky. Ve vztahu ke konkrétní argumentaci žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí a spisový materiál. Žalovaný se rovněž věnoval namítanému opomenutí posoudit míru případného pochybení žalobce s ohledem na okolnosti posuzované věci, tj. s ohledem na předmět a rozsah předmětné zakázky či zakázek, přičemž byl toho názoru, že míra porušení žalobce byla finančními orgány posouzena správným způsobem a kdy hodnocení žalovaného plně odpovídalo také závěrům poskytovatele dotace, který si uvedenou pravomoc posoudit závažnost porušení příjemce dotace dle bodu 7. Příručky pro příjemce vyhradil do své gesce.

Žalovaný proto navrhl žaloby jako nedůvodné zamítnout a zavázat žalobce k náhradě nákladů řízení. Svůj nárok opíral především o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 11/2013 - 84, a nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž opětovně zdůraznil, že ve vztahu k realizované veřejné zakázce je pojem „kvality“ u dílčího hodnotícího kritéria nutno pokládat za plně transparentní a vhodný. Žalobce byl přesvědčen, že povinností správního orgánu je vždy posuzovat každý případ individuálně ve všech jeho skutkových okolnostech a s přihlédnutím k charakteru a možnostem daného případu. Žalovaný se proto domníval, že pro případ nejnížší části spektra, kdy je předmět veřejné zakázky sám o sobě malý, se pojem „kvalita“ stává kritériem nejen svébytným a vhodným, nýbrž lze dokonce konstatovat, že jakákoli bližší specifikace tohoto pojmu již vhodná a možná není, a založila by (či by mohla založit) diskriminaci potenciálních soutěžitelů. Žalobce se přitom pokusil jednoznačně vysvětlit, že u drobných reklamních předmětů, jakými jsou např. drobné propagační tužky, nelze bližší (další) specifikaci pojmu „kvalita“ racionálními argumenty

obhájit, neboť tato bližší specifikace již nemá dalšího významu. Ostatně ani není zřejmé, jakou konkrétní specifikaci měl žalobce zvolit, aby takový postup nebyl shledán diskriminačním či tvořeným na míru konkrétnímu uchazeči. Žalobce měl za to, že postupy právního formalismu a kazuistiky byly již právní praxí překonány a doktrínou opuštěny a namísto nich se v současném vývoji právní nauky prosazují principy pečlivého zkoumání všech skutkových okolností a posuzování jednotlivých případů individuálně, s přihlédnutím ke všem specifikům případu. S ohledem na výše uvedené proto žalobce setrval na podané žalobě v nezměněném rozsahu.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Žalobci byly v roce 2009 a 2010 Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále též „MŠMT“) na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 08/1.1/21/2009, č. j. 19995/2009-46 ze dne 29. 12. 2009, ve znění pozdějších dodatků, a na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 14/1.3/15/2010, č. j. 27736/2009-46 ze dne 23. 3. 2010, ve znění pozdějších dodatků (dále jen „Rozhodnutí MŠMT“), poskytnuty peněžní prostředky jako dotace, a to z 85 % z Evropského sociálního fondu a 15 % ze státního rozpočtu.

V souvislosti s takto poskytnutými dotacemi byla na základě podnětů MŠMT nazvaných jako „Předání podkladů k vybrání a vymáhání odvodu za porušení rozpočtové kázně dle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech“ (dále též „podněty MŠMT“) zahájena u žalobce daňová kontrola (protokolem ze dne 19. 8. 2013, č. j. 662850/13/2400-04702-404758, a protokolem ze dne 2. 10. 2013, č. j. 741599/13/2400-04702-403322).

Na základě výsledků provedených kontrol (zachycených ve zprávách o kontrole ze dne 29. 1. 2014, č. j. 751013/13/2400-04702-403322 a č. j. 815080/13/2400-04702-403322), kdy došlo ke konstatování závěru o porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce spočívající v nedodržení podmínek Rozhodnutí MŠMT, vydal správce daně platební výměry (specifikované v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku), jimiž žalobci vyměřil odvody do státního rozpočtu a do Národního fondu. Z výsledků kontrolních zjištění obsažených ve zprávách o daňové kontrole vyplynulo, že správce daně shledal porušení zásady transparentnosti u výběrových řízení na dodavatele veřejné zakázky malého rozsahu s názvem „Dodávka reklamních předmětů“ v různých časových obdobích, kdy předmětem plnění této zakázky byla dodávka reklamních předmětů v rozsahu specifikovaném ve Výzvách k podání nabídky a prokázání kvalifikace ze dne 4. 11. 2010 a ze dne 10. 2. 2012.

Žalobce podal proti těmto rozhodnutím odvolání, která žalovaný jako nedůvodná zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí shodně uvedl, že žalobce byl i v případě zadávání zakázek malého rozsahu (u kterých není stanovena povinnost postupovat podle zákona o veřejných zakázkách) povinen dodržovat základní zásady zadávání veřejných zakázek vyplývajících z ustanovení § 6 tohoto zákona, tj. zásady

transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Stejně tak byl žalobce povinen postupovat v souladu s podmínkami Rozhodnutí MŠMT, z nichž shodně v části II „Povinnosti příjemce dotace“, bodu 1., resp. bodu 7. „Zakázky“, podbodu 7.1 vyplývá, že povinností žalobce bylo využívat dotaci a postupovat při zadávání veřejných zakázek též v souladu s Příručkou pro příjemce finanční podpory z Operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost, verze 3, účinnost od 30. 10. 2009 (dále jen „Příručka pro příjemce“), která postupy pro zadávání veřejných zakázek upravuje pod bodem 7. Žalovaný konstatoval, že žalobce ve Výzvách k podání nabídky a prokázání kvalifikace ze dne 4. 11. 2010 a ze dne 10. 2. 2012 uvedl, že „*hodnocení bude prováděno pomocí více kritérií. Základním ekonomickým kritériem bude ekonomická výhodnost nabídky (viz § 78 odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona)*“. Dále stanovil tři následující hodnotící kritéria:

- a) Nabídková cena včetně DPH (váha 50 %)
- b) Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků (váha 40 %)
- c) Termín dodání (váha 10 %)

Sporným hodnotícím kritériem se stalo kritérium ad b) Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků, k němuž žalobce uvedl následující způsob výpočtu: „*nejkvalitnější nabídka obdrží 100 bodů, ostatní obdrží počet bodů vzhledem k nejkvalitnější nabídce*“.

Žalovaný se v odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí ztotožnil s posouzením správce daně, že tento způsob vymezení předmětného hodnotícího kritéria a způsob jeho hodnocení, nelze pokládat za jednoznačný, průhledný a srozumitelný. Měl za to, že u „obecného“ kritéria je nutno stanovit případná další podkritéria, která by jeho obsah jednoznačně specifikovala. Žalovaný se domníval, že obsah dílčího kritéria „*Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků*“ nebyl žalobcem jako zadavatelem jednoznačně specifikován, a tedy toto kritérium nebylo možno hodnotit jako transparentní, což ve svém důsledku vedlo k natolik závažnému pochybení, které mohlo ovlivnit výsledek zadávacího řízení, výběr nejvhodnějšího uchazeče, resp. nejvhodnější nabídky a její ceny, jakož i samotný seznam potenciálních uchazečů, kteří se vlivem netransparentně stanoveného hodnotícího kritéria výběrového řízení vůbec nezúčastnili. Mimo výše uvedené si tak dle žalovaného uchazeči nemohli při přípravě své nabídky utvořit dostatečnou a jednoznačnou představu nejen o tom, jaké konkrétní skutečnosti bude zadavatel v rámci předmětného kritéria hodnotit, ale ani jakým způsobem bude hodnocení probíhat. Žalovaný poté na základě úpravy obsažené v Příručce pro příjemce dovodil, že se v daném případě jednalo o závažné porušení postupů při zadávání veřejných zakázek, a tedy se ztotožnil s postupem správce daně, který žalobci vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně.

Žalovaný se dále vypořádal také s námitkami žalobce, že odůvodnění přidělování bodů (na rozdíl od popisu způsobu hodnocení nabídek a výsledku hodnocení) nepatří mezi povinné minimální náležitosti. Žalovaný v této souvislosti poukázal na obsah bodu 7. Příručky pro příjemce, konkrétně body 7.2 a 7.4 (podbod 7.4.6), z nichž mj. vyplývá povinnost hodnotitelů zdůvodnit své hodnocení. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že v rámci hodnocení jsou porovnávána jednak kritéria číselná, jež nepředpokládají podrobnější specifikaci (např. cena či délka záruční lhůty), jednak kritéria nečíselná (subjektivní). V případě způsobu hodnocení nečíselných (subjektivních) kritérií přitom je nutno pro účely zajištění transparentního a přezkoumatelného hodnocení zdůvodnit hodnocení jednotlivých

členů hodnotící komise a zajistit tak jednoznačný, průhledný a srozumitelný způsob hodnocení jednotlivých nabídek. Zprávy o posouzení a hodnocení nabídek však neobsahovaly transparentní popis hodnocení jednotlivých nabídek tak, aby bylo jasné, jaké skutečnosti z nabídek byly hodnoceny a proč bylo té které nabídce přiděleno právě tolik bodů, kolik hodnotící komise přidělila. Stejně tak v přílohách těchto zpráv či v jiných listinách nebylo dle žalovaného uvedeno, jakým způsobem jednotliví členové hodnotící komise přiřazovali té které položce daný počet bodů. Žalobce sice pod bodem 4) zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 22. 11. 2010 a v bodě 6) zprávy o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 6. 3. 2012 upřesnil množství přidělených bodů a jejich celkový minimální a maximální počet, avšak postup, jakým jednotliví členové dospěli k číselnému ohodnocení jednotlivých položek, zde popsán nebyl.

Pokud tedy žalobce u předmětného sporného kritéria neuvedl, jak bude hodnotit jeho jednotlivé parametry, žalovaný ve shodě se správcem daně dospěl k závěru, že se žalobce dopustil porušení zásady transparentnosti a jednal v rozporu s § 6 zákona o veřejných zakázkách a s podmínkami Příručky pro příjemce. Žalovaný přitom (stejně jako správce v rámci provedené daňové kontroly) nerozporoval skutečnost, že při hodnocení dílčího kritéria „*Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků*“ hrozí riziko „subjektivismu“, nicméně právě z tohoto důvodu měl za to, že bylo nezbytné stanovit takové postupy, aby toto riziko bylo co nejvíce eliminováno. Žalovaný tak uzavřel, že pokud zadávací dokumentace nebyla vypracována tak aby v ní byla jasně a srozumitelně vymezena všechna kritéria, podle kterých budou nabídky potenciálních uchazečů hodnoceny, a to v takovém rozsahu, aby potenciální uchazeči předem věděli, co přesně bude hodnoceno a jak bude hodnocení probíhat; a pokud ani ze samotného hodnocení nabídek nebylo zřejmé, na základě čeho byly jednotlivým nabídkám přidělovány konkrétní body, pak se jednalo o neprůhledné, nekontrolovatelné, a tím i nepřezkoumatelné řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobami napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

V projednávané věci je klíčovým posouzení otázky zachování zásady transparentnosti u předmětných veřejných zakázek, a to v souvislosti se stanovením hodnotícího kritéria „*Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků*“, kdy žalobci bylo ze strany finančních orgánů vytýkáno jednak netransparentní vymezení tohoto kritéria, jednak chybějící popis způsobu hodnocení (včetně přidělování bodů) jednotlivých nabídek a chybějící odůvodnění

tohoto hodnocení (včetně přidělování bodů) tak, aby výběr provedený hodnotící komisí bylo možno považovat za transparentní, jednoznačný, průhledný a následně i přezkoumatelný.

V návaznosti na výše uvedené krajský soud předně uvádí, že ve smyslu § 2 zákona o veřejných zakázkách žalobce je považován za veřejného zadavatele, přičemž vzhledem k předpokládané hodnotě předmětných veřejných zakázek, které jsou ve smyslu § 12 odst. 3 uvedeného zákona definovány jako veřejné zakázky malého rozsahu, nebyl žalobce dle § 18 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách povinen při zadávání předmětných veřejných zakázek postupovat podle tohoto zákona. To jej však nezbavovalo povinnosti dodržovat základní zásady zadávání veřejných zakázek vyplývající z § 6 zákona, tj. zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Tuto skutečnost ostatně žalobce v podaných žalobách ani nezpochybňoval.

Krajský soud dále na úvod podotýká, že ke smyslu a povaze zákona o veřejných zakázkách se v řadě svých rozhodnutí vyjádřil také Nejvyšší správní soud, který např. již v rozsudku ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 Afs 87/2008 - 81, dostupném na www.nssoud.cz, dovodil, že účelem zákona a zadávání veřejných zakázek je zabezpečit transparentní a regulérní hospodářskou soutěž o předmět veřejné zakázky, tedy volnou a efektivní soutěž dodavatelů o zakázky, a tím také dosáhnout hospodárného nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů, neboť zadavatelé většinou nehopodaří s vlastními finančními zdroji a nemají tedy v obecné rovině žádnou motivaci k tomu, aby postupovali nanejvýš hospodárně. Při zadávání veřejných zakázek je tak nutno zajistit, aby prostředky z veřejných rozpočtů byly čerpány řádně a efektivně, a to na základě seriózního hodnocení nabídek a bez jakéhokoli druhu zvýhodňování nebo protihodnoty finanční či politické. Konkurence v dané oblasti nutí uchazeče o veřejné zakázky, aby (stejně jako v každém jiném obchodněprávním vztahu) nabídli kvalitní výrobky či výkony za odpovídající cenu. Veškeré úkony zadavatele by proto měly být činěny takovým způsobem, aby zadávání veřejných zakázek bylo transparentní a aby při něm byly dodržovány zásady stejného zacházení a nediskriminace zájemců a uchazečů o veřejné zakázky. Smyslem zásady transparentnosti je tak dosažení toho, aby průběh veřejné zakázky byl zcela zřetelný a do jisté míry předvídatelný. Pouze při splnění této premisy je možné následně přistoupit k veřejné kontrole veřejných zakázek. Nezbytnost transparentního řízení vyplývá také z prevence před potenciálním korupčním jednáním a před případnými dohodami, které by mohly narušovat volnou soutěž mezi dodavateli. Princip transparentnosti se tak promítá do celého průběhu řízení o veřejné zakázce.

V posuzovaném případě byl pak žalobce (vedle ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách) povinen postupovat také v souladu s podmínkami Rozhodnutí MŠMT, k jejichž plnění se svým podpisem zavázal, a to mj. podmínek uvedených v části II „Povinnosti příjemce dotace“, pod bodem 1., resp. 7. „Zakázky“, podbodem 7.1, v nichž jsou stanoveny povinnosti žalobce využívat dotace a postupovat při zadávání veřejných zakázek také v souladu s Příručkou pro příjemce, tvořící přílohu a nedílnou součást Rozhodnutí MŠMT.

Podle bodu 7.3.1, části B. Příručky pro příjemce platí, že *příjemci, kteří jsou zadavateli veřejných zakázek podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění*

pozdějších předpisů, a nejsou povinni postupovat podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, tedy v případě

*a) veřejných zakázek malého rozsahu, jedná-li se o veřejného zadavatele (§ 18 odst. 3) jsou však povinni se řídit dále uvedenými **Závaznými postupy pro zadávání zakázek z prostředků finanční podpory OP VK, které se vztahují na případy, pokud zadavatel není povinen postupovat podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů.***

Dle bodu 7.4.4 Příručky pro příjemce musí oznámení o zahájení výběrového řízení, resp. výzva obsahovat alespoň tyto údaje:

- identifikační údaje zadavatele;
- název a popis předmětu zakázky; věcné a časové vymezení zakázky a její specifikace dle charakteru zakázky;
- předpokládaná hodnota zakázky bez DPH a s DPH;
- lhůta a místo pro podání nabídky;
- *údaje o hodnotících kritériích a metodu jejich hodnocení, v případě, že nejsou součástí existující zadávací dokumentace (v případě, že bude použito více kritérií uvedení váhy v % ke každému hodnoticímu kritériu);*
- (...)

Způsob hodnocení jednotlivých nabídek a výběr nejvhodnější nabídky je obsažen pod bodem 7.4.6 Příručky pro příjemce, kde je stanoveno, že *hodnocení nabídek se provádí pomocí hodnotících kritérií stanovených ve výzvě k předkládání nabídek nebo v zadávací dokumentaci, kterým jsou přiřazeny váhy vyjádřené v procentech podle jejich důležitosti, přičemž součet vah musí tvořit 100. Hodnocení může být prováděno buď pouze pomocí jediného kritéria, kterým je cena, nebo pomocí více kritérií. Použití ceny jako jediného kritéria je vhodné zejména u pořízení zboží.*

Pokud je použito více hodnotících kritérií, jedním z nich musí být vždy cena. Dalšími kritérii může být např. způsob poskytování požadované služby, metodologie, délka záruky apod. (...)

*Pro hodnocení **nabídek subjektivních (nečíselných) kritérií** se použije bodová stupnice 1 až 100. Nejvhodnější nabídce je přiřazena hodnota 100 bodů. Hodnotitelé jsou povinni zdůvodnit své hodnocení. (...)*

O jednáních komise pro otvírání obálek, resp. hodnotící komise, se pořizuje vždy protokol / zápis obsahující rozhodné události, které byly předmětem jednání komise, tzn. minimálně:

- seznam posouzených a vyřazených nabídek;
- zdůvodnění vyloučení předložené nabídky;
- popis způsobu hodnocení nabídek;
- výsledek hodnocení;
- údaj o složení hodnotící komise.

Z předloženého spisového materiálu krajský soud dále ověřil, že ve Výzvách k podání nabídky a prokázání kvalifikace bylo pod bodem 7) „Způsob hodnocení nabídek“ uvedeno následující: „Hodnocení bude prováděno pomocí více kritérií. Základním hodnotícím

kritériem bude ekonomická výhodnost nabídky (viz § 78 odst. 1 písm. a) a odst. 4 zákona). Nedodání požadovaných vzorků bude mít za následek vyřazení nabídky z dalšího hodnocení.“
Dále byla stanovena následující tři hodnotící kritéria:

Poř.	Kritérium	Váha v %
1.	Nabídková cena vč. DPH	50
2.	Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků	40
3.	Termín dodání	10

Jak již bylo uvedeno výše, sporným hodnotícím kritériem se v posuzovaných případech stalo kritérium ad bod 2., tj. „*Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků*“, k němuž byl v předmětných Výzvách k podání nabídky a prokázání kvalifikace uveden následující způsob výpočtu: „*Kritérium 2 – nej kvalitnější nabídka obdrží 100 bodů, ostatní obdrží počet bodů vzhledem k nej kvalitnější nabídce.*“

Ze zpráv o hodnocení a posouzení jednotlivých nabídek na „Dodávku reklamních předmětů“ je dále v této souvislosti patrné, že v rámci hodnocení bylo použito tohoto postupu:

Kritérium č. 1 – dle vzorce „cena nej nížší“ ku „ceně hodnocené“ krát 100.

Kritérium č. 2 – jednotlivé položky dle „Podrobné specifikace předmětu plnění“ v Příloze č. 4 zadávací dokumentace byly hodnoceny udělením počtu bodů. Maximální počet bodů byl 6, přičemž jednotlivá položka obdržela minimálně 1 a maximálně 3 body. Poté byl sečten celkový součet bodů všech položek (75 hodnocených položek po max. 3 bodech, tudíž maximální počet bodů nabídky byl 225 bodů a minimální 75 bodů). Tímto způsobem byla určena nej výhodnější nabídka, která obdržela 100 bodů, ostatní obdrželi počet bodů vzhledem k nej kvalitnější nabídce.

V případě druhé kontrolované zakázky se pak jednalo o 24 hodnocených položek. Maximální počet bodů byl 10, přičemž jednotlivá položka obdržela minimálně 1 a maximálně 4 body. Poté byl sečten celkový součet bodů všech položek (24 hodnocených položek po max. 4 bodech, tudíž maximální počet bodů nabídky byl 96 bodů a minimální 24 bodů). Tímto způsobem byla určena nej výhodnější nabídka, která obdržela 100 bodů, ostatní obdrželi počet bodů vzhledem k nej kvalitnější nabídce.

Kritérium č. 3 – dle vzorce „lhůta nej kratší“ ku „lhůtě hodnocené“ krát 100.

V případě první kontrolované zakázky provádělo hodnocení 6 členů hodnotící komise, u druhé kontrolované zakázky byla hodnotící komise složena z 5 členů.

Finanční orgány shora citovaný způsob vymezení předmětného hodnotícího kritéria 2, jakož i způsob jeho hodnocení, nepokládaly za jednoznačný a transparentní. Domnívaly se, že žalobce se jako zadavatel dopustil porušení zásady transparentnosti, když použití hodnotícího kritéria „*Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků*“ s váhou 40 % nebylo

v zadávacím řízení popsáno jednoznačným, průhledným a srozumitelným způsobem. Finanční orgány v této souvislosti žalobci vytýkaly, že ve výzvách k podání nabídek i v samostatné zadávací dokumentaci chybělo vymezení způsobu hodnocení a přidělování bodů. Stejně tak ve „Zprávách o posouzení a hodnocení nabídek/Protokolech o jednání hodnotící komise“ chyběla odůvodnění přidělení konkrétních bodů k jednotlivým položkám hodnocených nabídek, přičemž ani z předloženého formuláře „Podrobné hodnocení dílčího kritéria č. 2 k protokolu o hodnocení nabídek“ nelze dovodit postup, jakým způsobem jednotliví členové hodnotící komise dospěli k číselnému hodnocení jednotlivých položek.

S těmito závěry finančních orgánů se krajský soud v plném rozsahu ztotožňuje. V souvislosti se zásadou transparentnosti Nejvyšší správní soud již ve svých rozhodnutích ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007 - 131, a ze dne 15. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010 - 159, oba dostupné na www.nssoud.cz, vyslovil závěry, že zásada transparentnosti je porušena tehdy, pokud jsou v zadavatelském postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Význam zásady transparentnosti v první řadě směřuje k cíli samotného práva veřejných zakázek, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky. Zákon přitom tohoto cíle dosahuje především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, jejichž plnění je hrazeno z veřejných prostředků, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Obdobně v rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008 - 222, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*zadávací dokumentace musí být jednoznačná, jelikož musí být zcela patrná, v jakých otázkách a jak konkrétně spolu budou jednotlivé nabídky ‚soutěžit‘. Rovněž jednotlivá dílčí kritéria a jejich hodnocení musí být natolik konkrétní, přesné a jednoznačné, aby se každému z uchazečů dostalo informací téhož materiálního obsahu a aby bylo následně zřetelně přezkoumatelné, zda zadavatel hodnotil nabídky tak, jak předepsal v zadávacích podmínkách*“.

Ve vztahu k zadávací dokumentaci, resp. výzvě k podání nabídek, a způsobu hodnocení nabídek je tak v návaznosti na výše uvedené nutno dovodit, že tyto měly obsahovat zcela přesné a konkrétní informace o tom, podle jakých konkrétních kritérií a jakým způsobem bude zadavatel (zde žalobce) jednotlivé obdržené nabídky hodnotit. Tomuto požadavku však žalobce v posuzovaných případech nedostál.

Pokud jde o samotné vymezení předmětného hodnotícího kritéria, je možno souhlasit s dílčími závěry žalovaného, že způsob vymezení přezkoumávaného hodnotícího kritéria „*Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků*“, obsaženého pod bodem 7. Výzev k podání nabídek a prokázání kvalifikace (ze dne 4. 11. 2010 a 10. 2. 2012), nebylo možno při absenci zpřesňujícího popisu (např. definování jednotlivých parametrů v rámci dotčeného hodnotícího kritéria a postupu při jejich hodnocení) pokládat za určité, jednoznačné a průhledně definované. Žalovaný přitom v daném ohledu správně poukázal na skutečnost, že meritem věci nebylo a není postavit najisto, zda žalobce učinil správné či nesprávné hodnocení předložených nabídek jednotlivých uchazečů, což ostatně správním orgánům ani

nepřísluší; nýbrž zda se žalobce v průběhu zadávacího řízení nedopustil pochybení způsobilého ovlivnit průběh a výsledky předmětných veřejných zakázek.

Žalobce přitom v rámci podaných žalob nesouhlasil s tím, že by pojem „kvalita“ byl pojmem vágním, který by bez bližší specifikace bylo nutno hodnotit jako netransparentní. Žalobce se domníval, že u drobných reklamních předmětů, jakými jsou např. drobné propagační tužky, nelze bližší (či další) specifikaci pojmu „kvalita“ racionálními argumenty obhájit, neboť tato bližší specifikace již nemá dalšího významu. Žalobce si v této souvislosti kladl otázky, jakou konkrétní specifikaci měl zvolit. Zda by pomohlo, pokud by popis kvality byl omezen na určité barevné spektrum, náplně, použité materiály či snad dokonce stanovení konkrétních požadavků na provedení reklamních předmětů. Dle názoru žalobce by naopak tento postup mohl být shledán diskriminačním či tvořeným na míru konkrétnímu uchazeči, případně by bližší specifikace dokonce mohla některé soutěžitele z veřejné soutěže vyloučit.

Takto uplatněné námitky však krajský soud nesdílí. Zároveň je zřejmé, že shora prezentované námitky žalobce a jeho argumentace v podaných žalobách jsou založeny na mylném vnímání dané problematiky a požadavků kladených na žalobce jako zadavatele zákonem, konkrétně ustanovením § 6 zákona o veřejných zakázkách. Na žalobci totiž nebylo požadováno, aby specifikaci zvoleného hodnotícího kritéria provedl způsobem, který předestřel v podaných žalobách, ale aby transparentně vymezil parametry tohoto kritéria zejména pro účely jeho následného hodnocení a přidělování bodů ze strany jednotlivých členů hodnotící komise, tak aby následně byla možná kontrola tohoto hodnocení dle předem a transparentně nastavených kritérií. Právě proto, že v daném případě bylo zvoleno jako jedno z hodnotících kritérií kritérium nečíselné, subjektivní povahy, bylo nutno je dostatečně jasně zpřesnit tak, aby použitá terminologie „kvalita“ a „estetika“ objektivně nepřipouštěla rozdílný výklad a nevznikala tak mezi uchazeči interpretační nejistota. Bližší specifikace, kterou by následně bylo možno jako transparentní a určitou přezkoumat a kterou by jistě nebylo možno považovat ani za diskriminační ani za šitou na míru konkrétnímu subjektu, by tak mohla spočívat např. v tom, že by zadavatel vymezil, v jakém poměru bude v rámci sporného hodnotícího kritéria kladen důraz na kvalitu a v jakém na estetiku, tj. zda budou mít oba shodnou váhu, nebo větší počet bodů obdrží nabídka, která např. nejlépe na první pohled zaujme a zapůsobí na hodnotitele, kdy důraz (kvantifikovaně vyjádřený) bude kladen na vzhled, design a nápaditost provedení jednotlivých reklamních předmětů; či zda větší důraz při hodnocení bude kladen na kvalitu provedení posuzovanou např. v závislosti na materiálovém zpracování předmětných vzorků. V tomto duchu by pak hodnotitelé předložené vzorky postupně hodnotili a připojeným popisem tohoto svého hodnocení by odůvodňovali, proč té které nabídce přidělili konkrétní počet bodů a z jakých důvodů.

Ve smyslu bodu 7.2 Příručky pro příjemce platí, že zadavatel má povinnost veškeré úkony při zadávání zakázky činit jednoznačným, průhledným a srozumitelným způsobem, tzn. stanovit přesně lhůty a postupy v procesu zadávání zakázky, o všech významných úkonech souvisejících s výběrem dodavatele pořizovat a uchovávat písemnou dokumentaci v dostatečném rozsahu umožňujícím úkony zadavatele nezávisle přezkoumat; jednoznačně vymezit kritéria, dle kterých budou hodnoceny nabídky uchazečů, stanovit dostatečnou lhůtu pro zpracování nabídek; všechny rozhodnutí odůvodnit, apod.

S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že žalobce ve Výzvách k podání nabídek a ani v zadávací dokumentaci nepředestřel jasný náhled na to, podle jakých konkrétních měřítek bude probíhat následný výběr nejvhodnější nabídky, a tedy náležitě nedefinoval zadávací podmínky co do vymezení hodnotícího kritéria „*Estetická a kvalitativní úroveň dodaných vzorků*“. Zároveň se však dopustil pochybení i v procesu samotného hodnocení tohoto kritéria, neboť ze Zpráv o posouzení a hodnocení nabídek, jakož ani z jejich příloh (tj. z výsledných Protokolů o hodnocení nabídek a z podrobného hodnocení dílčího kritéria č. 2 k protokolu o hodnocení nabídek) není zřejmé, jakým způsobem u tohoto nečíselného kritéria členové hodnotících komisí dospěli k číselnému hodnocení jednotlivých položek a proč bylo té které nabídce přiděleno právě tolik bodů, kolik hodnotící komise v konkrétním případě přidělila. Žalobce sice ve Zprávách o posouzení a hodnocení nabídek upřesnil rozmezí možných přidělených bodů a jejich celkový minimální a maximální počet (viz citace Zpráv výše), avšak postup, jakým jednotliví členové dospěli k číselnému hodnocení jednotlivých položek, zde již popsán nebyl. Žalobce tak postupoval v rozporu s body 7.2 a 7.4.6 Příručky pro příjemce (a tím i v rozporu s Rozhodnutími MŠMT), která stanoví povinnost zadavatele i hodnotitelů své hodnocení odůvodnit, a to včetně popisu způsobu hodnocení jednotlivých nabídek.

Krajský soud pak na tomto místě znovu připomíná, že správní orgány (a ani soud) nejsou oprávněny zasahovat do vlastní úvahy zadavatelů, která nabídka splnila jaké konkrétní kritérium a v jakém rozsahu, avšak jsou oprávněny kontrolovat rámec, v jakém se vlastní výběr a hodnocení provádí tak, aby byla zachována jedna ze základních zásad zadávání veřejných zakázek, a to zásada transparentnosti celého procesu zadávání veřejných zakázek, jejich zprůhlednění a veřejná kontrola. K posuzované otázce se ostatně shodně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2007, č. j. 5 Afs 6/2007 - 92, dostupném na www.nssoud.cz, dle kterého popis hodnocení by měl být podrobný zvláště u nekvantifikovatelných kritérií, kdy komise musí ve zprávě slovně zdůvodnit počet přidělených bodů: „*K samotnému hodnocení nabídek komisí pro posouzení a hodnocení je nutné uvést, že k hodnotícím tabulkám je nutné připojit i písemné zdůvodnění počtu přidělených bodů, resp. stručné slovní okomentování svého názoru a postupu, který vedl k přidělení konkrétního počtu bodů, případně na základě jaké úvahy přidělil té které nabídce vyšší nebo nižší počet bodů. Přidělený počet bodů musí proporcionálně odpovídat údajům uvedeným v nabídkách uchazečů. Nejvhodnější nabídkou se rozumí nabídka nejlépe splňující kritéria vymezená zadavatelem v podmínkách soutěže. Aby bylo celkové hodnocení nabídek transparentní s možností jeho ověření správnosti a přezkoumání výběru nejvhodnější nabídky, je třeba znát důvody, které vedly jednotlivé hodnotitele k rozdílnému bodovému hodnocení u stejného kritéria. Z toho vyplývá, že je nezbytné rozdílné názory hodnotitelů doprovodit písemným komentářem s uvedením důvodů, které vedly hodnotitele k přidělení příslušného počtu bodů.*“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

V daném případě pak bylo dle krajského soudu pochybení žalobce jako zadavatele spočívající v absenci slovního odůvodnění způsobu hodnocení a přiděleného počtu bodů konkrétním hodnoceným položkám o to závažnější, že z tabulek obsažených v rámci podrobného hodnocení dílčího kritéria č. 2 (viz příloha Zpráv o posouzení a hodnocení

nabídek) je patrné, že hodnocení jednotlivých položek neprobíhalo anonymně, ale členům hodnotící komise bylo známo, nabídku jmenovitě jakého konkrétního uchazeče v danou chvíli hodnotili. Krajský soud tak nepřisvědčil námitkám žalobce, že v daném případě nedošlo ke konstatovanému porušení ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách. Naopak ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů dospěl k závěru, že postup žalobce měl za následek porušení transparentnosti, a tedy porušení ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách.

Krajský soud se dále neztotožnil ani s námitkou žalobce, že by se v posuzovaných věcech jednalo o marginální pochybení, která ve smyslu Rozhodnutí MŠMT o poskytnutí dotací nelze s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem posuzovaného případu vůbec považovat za porušení rozpočtové kázně. Krajský soud se i zde ztotožňuje s posouzením žalovaného, že pokud Příručka pro příjemce pod bodem 7. definuje nezávažná porušení jako zejména ta, která:

- a) *nemají ani nemohla mít vliv na výsledek zadávacího řízení, ani*
- b) *nemohla vést k znevýhodnění některých potenciálních dodavatelů, ani*
- c) *nevedla k porušení Obecných zásad Smlouvy o založení ES při zadávání veřejných zakázek uvedených v době 7.2.*

je nutno argumentem *a contrario* dospět k závěru, že situace, kdy konkrétní pochybení měla či mohla mít vliv na výsledek zadávacích řízení, popř. která mohla vést ke znevýhodnění některých potenciálních dodavatelů, je nutno hodnotit jako pochybení závažná. V posuzované věci přitom krajský soud ve shodě se závěry žalovaného, resp. prvostupňového správce daně, hodnotí shora uvedená pochybení žalobce jako taková, která ve svém důsledku mohla ovlivnit výsledek zadávacího řízení a konečný výběr konkrétního uchazeče, resp. nejvhodnější nabídky a její ceny, jakož i samotný seznam potenciálních uchazečů. Pochybení žalobce tak krajský soud hodnotí jako závažné porušení povinností při zadávání veřejných zakázek, za které byl žalobci jako příjemci dotace v souladu se zákonem vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně (srovnej také část IV „Sankce“, bod 2.2 Rozhodnutí MŠMT). Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani skutečnost, že se jednalo o zakázky malého rozsahu (tj. dle slov žalobce o případ nejnížší části spektra), jejichž předmětem byla „toliko“ dodávka reklamních předmětů.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žaloby důvodnými, a proto je podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

K poukazům žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 11/2013 - 84, krajský soud doplňuje, že závěry obsažené v tomto rozhodnutí byly

překonány usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2013, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, dostupným na www.nssoud.cz.

Žalovaný požadoval také paušální náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to v souvislosti s jedním úkonem právní služby spočívajícím v písemném vyjádření žalovaného k žalobě. Nárok na tuto paušální náhradu nákladů žalovaný dovozoval z ustanovení § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 39/13. K takto uplatněnému požadavku žalovaného krajský soud předně konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu v soudním řízení správním, ve kterém měl žalovaný plný úspěch, není přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato 300 Kč za jeden úkon právní služby. Dle žalovaným odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „(...) zásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu“. A contrario tak z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníku řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20, dostupný na www.nssoud.cz).

O takovou situaci se přitom jedná i v nyní posuzované věci. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publikovaném pod č. 1260/2007 Sb. NSS, „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucích z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23)“. Dle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by tedy žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů řízení, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto mu ve smyslu shora uvedeného nálezu Ústavního soudu nemůže být tato náhrada přiznána ani v případě, kdy zastoupen není.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. září 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová